

La vista és la que treballa

La frase *ningú en sap res*, inserida en un article del nostre número anterior, ens permet avui de parlar un xic de l'ús de l'adverbi *no* en les frases negatives. Moltes vegades, per exemple, sentim o llegim *mai és tard si s'arriba a temps*, la qual no és gramaticalment correcta, si tenim en compte, com en la frase anterior, el significat que vol tenir.

En aquestes oracions, tan corrents, cal tenir en compte que sempre que abans del verb hi hagi algun dels següents mots: *cap, enlloc, gens, mai, ningú, res* i *tampoc* (o bé algunes expressions de significació semblant), cal interposar l'adverbi *no* entre les esmentades paraules i el verb.

Exemples: *cap home no l'ha vist; enlloc no l'han trobat; gens no ens agrada; mai no ho hauria dit; ningú no el va veure; res no el féu desistir; tampoc no te'l creguis.*

Una regla força fàcil de tenir present, per tal de no equivocar-se, consisteix en girar la frase, tot posant aquells mots darrera el verb. Si en aquesta nova forma la frase necessita l'adverbi *no*, també el precisa en la forma anterior.

Així, escriurem: *cap home no l'ha vist*, perquè podem escriure: *no l'ha vist cap home, enlloc no l'han trobat*, perquè podem dir, *no l'han trobat enlloc*, etc.

Per tant, la frase correcta que avui comentem havia de ser *ningú no en sap res*, perquè, aplicant la regla anterior, podem dir o escriure: *no en sap res ningú*.

En canvi escriurem: *sense mai dir-li res*, perquè girant la frase hem de dir: *sense dir-li mai res; si cap home t'ho pregunta, respon-li la veritat*, perquè invertint la frase, direm: *si t'ho pregunta cap home, respon-li la veritat*.

— — —

Una altra errada força corrent. Algunes vegades diem o escrivim frases com: *és una lliçó que ja la sé de memòria*.

Doncs, bé. Cal tenir present que a les oracions de relatiu, l'*antecedent sols ha de venir representat pel pronom relatiu*, i que després no ha d'ésser repetit mitjançant l'ús d'un pronom feble.

L'oració que assenyalem és incorrecta, perquè l'*antecedent lliçó* ve representat, tiu *que* i pel pronom feble *la*. Aquesta dins l'oració reflexiva, pel pronom *relatiu*, doncs, és abusiu. Cal dir o escriure

Què passa amb l'Estatut?

Els mitjans d'informació i els comentaris del polítics catalans giren, aquests dies, a l'entorn del problema de l'ordre de discussió dels Estatuts d'Autonomia presentats fins ara a les Corts. Visites a Madrid, reunions de les executives dels partits, declaracions a la premsa que indiquen que les coses no marxen prou bé, han creat un clima de nerviosisme que no augura res de bo.

Què passa? Per què a Madrid es mostren tan abocats a defensar la lletra de les lleis i no a valorar-ne degudament l'esperit? Tan poc sentit de la realitat tenen els que poden trobar fórmules viables que donin solucions als problemes que el país té plantejats?

No voldríem pecar de malpensats, però ens temem que darrera de tant bizantinisme hi ha un joc poc net. Els qui, per la nostra edat, tenim experiència sobrada per témer les reaccions clàssiques del centralisme espanyol, sabem prou bé amb quina facilitat —valgui l'eufemisme— els polítics espanyols saben treure's de la màniga la maniobra justa per a complicar les coses i donar temps al temps.

Situacions com l'actual, Catalunya, les ha viscut més d'un cop i sabem prou bé el vent d'on bufa. Sortir-nos, ara, amb normes de prioritat per a discutir i aprovar els Estatuts, sembla més aviat un intent d'enfrontar les dues nacionalitats amb més pes polític al país o si més no el desig de fer-nos perdre a tots el temps i la paciència. Si fossin aquestes les intencions del partit governamental, hem de confiar que la maniobra no tindrà èxit.

Però posats a voler desxifrar els motius d'aquest joc, diríem que el maquiavelisme del poder cerca un objectiu molt concret. Per una banda el partit del Govern no ha paït encara el fracàs sofert, a Catalunya, en les darreres eleccions. De l'altra, sap prou bé que l'aprovació de l'Estatut comporta la immediata convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya i això comporta també córrer el risc que representa haver de posar novament en evidència quina és la força política que el partit governamental té al nostre país. I això fa més por que goig.

A Madrid, pensen: «Si mentrestant podem frenar la marxa dels esdeveniments, qui sap... El temps esmena moltes coses i cura molts mals. Qui dia passa anys empeny...».

Aquesta darrera frase, per dificultats prosòdiques, a Madrid no la diuen, però l'entenen prop bé i la practiquen tant com poden.

J. B. M.

simplement, és una lliçó que ja sé de memòria.

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

P/S. : Remarquem ara algunes de les altres errades que s'han esmunyit al nostre número anterior.

On deia

entramaliat
d'altre forma
volgueu
discussió
comisaria
cigarrets marcats

Havia de dir
entremaliat
d'altra forma
vulgueu
discussió
comissaria
cigarretes marcades

els hi aconsellariem

jo conec a diverses persones mimades

donar una hora semanal

improvització
la oportunitat
fúcsia
i la ciutat que en gaudeix, pel que no dubtem

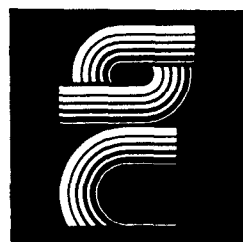
els aconsellariem (vegi's n.º 7)

jo conec diverses persones amoixades, amanyagades, acaronades, afalagades

és més català dir, fer una hora setmanal

improvisació
l'oportunitat
fúcsia

i la ciutat que en gaudeix, per la qual cosa no dubtem

CODINACH

Plaça de les Olles, 1
Tel. 870 29 44 - GRANOLLERS

Assegurances